

Levélhullás

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek főleg indulatokat keltenek és szükségtelen konfrontációhoz vezetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Tisztelt Szerkesztőség!

Megelégedésemre szolgált az idén 40 esztendő Kossuth Klubról a lap január 31-i számában közölt írás, amiért ezúton is köszönetet mondok. Különösen örültem annak, hogy a cikk egyszerűen megérdemelt elégtételt nyújt a '80-as évek Kossuth Klubja legendás „nagyasszonyának”, a klubból méltatlanul (általam részleteiben nem ismert körülmények között) eltávolított Csánady Lilinek.

Örömet viszont mérséklék a cikkbe becsúsztott sajnálatos tévedések, amelyek korrigálását föltétlenül szükségesnek tartom.

1. Bármennyire is „stílszerű” s ezért szerkesztői szemmel talán csábító a cikket lezáró fordulat, miszerint a Kossuth Klub „márciusban újra kezd”, ez a valóságnak nem felel meg. A Kossuth Klub általam közelebbről ismert elmúlt két éve – erről hosszasan meséltem a hozzám tényleg váratlanul betoppant Török Mónikának – a programok színvonalát, kulturális és közéleti jelentőségét tekintve aligha marad el a Klub korábbi legjobb éveinek nivójától. Például:

– a Kossuth Klub ebben az időszakban – rendszeresen vagy alkalmilag – otthona volt olyan változatos szellemiségű folyóirat-szerkesztőségek estjeinek, mint a Liget, a Magyar Szemle, a Közgazdasági Szemle, a Múlt és Jövő, a Világosság, az Esmélet, a Balkon, az Amaro Drom, a Haemus, az Európai Utas, a Magyar Lettre Internationale...

– A Kossuth Klub keretei között 1991 decemberétől működő – francia republikánus szellemű – értelmiségi klub, a Budapesti Condorcet Kör vitaestjeinek részvevői között a hazai (ill. külhoni) tudományos és közgondolkodás olyan személyiségei szerepeltek, mint Eörsi István, Ludassy Mária, Tamás Gáspár Miklós, ifj. Bibó István, Csaba László, Szilágyi Akos, Csepeli György, Smaranda Enache, Diószegi István, Láng István, Illés Zoltán, Pierre Kende, Litván György, Benda Kálmán, Salamon Konrád, Földes György, Tókéczki László, Vizi E. Szilveszter, Hack Péter, Glatz Ferenc, Pető Iván, Vida Gábor... (a teljes névsor mintegy kétszáz névből áll).

– A Kossuth Klub és a Magyar Rádió közös rendezvénysorozata gyanánt került sor az 1994 tavaszi országgyűlési választási ciklusban arra a 12 részes tematikus vitaestsorozatra, Visszaszámlálás '94 címmel, amelyen a hat parla-

menti párt vezető szakértői vettek részt, s amely a Rádió központi választási műsora volt.

– E sorozat azonban a Kossuth Klubot nem akadályozta meg abban, hogy a 129 rádiós elbocsátása kapcsán akként foglaljon állást a demokratikus jogok védelmében, hogy heteken át vetítse a „kirúgás” körülményeiről készült Fekete Doboz filmet, s átengedje a Klub nagytérmet a FRASZ összejövetelei számára.

– Az elmúlt két évben a Kossuth Klub színvonalában – azt hiszem – egyedülálló sorozatot szentelt a honi nemzeti kisebbségek kultúrájának: volt ruszin, görög, német és bolgár estünk, fél évig tartó különálló sorozatunk a roma kultúrától, amelyet a közelmúltban tragikusan fiatalon elhunyt Péli Tamás Tamás celebrált.

2. De ha már folytatásról s a 40. évfordulóra szervezett jubileumi rendezvénysorozatról esik szó, annak kezdete – a cikkben közöltekkel szemben – nem március 25-e. Március 25-én – a Petőfi Kör 40. születésnapján – lesz a sorozat talán legkiemelkedőbb közéleti jellegű rendezvénye, címe: Értelmiség – közélet – hatalom 1955–1995, fővédnöke Göncz Árpád köztársasági elnök.

Az első jubileumi rendezvényre azonban március 4-én kerül sor: Az államszocializmus mint történelmi probléma címmel országos konferenciát szervezünk történelemtanároknak, Balogh Sándor, Hajdú Tibor, Krausz Tamás, Ormos Mária, Romsics Ignác, Szabolcs Ottó és Vida István részvételével.

Szívesen sorolnám a többi rendezvényt is – ha már Török Mónika nem tartotta érdemesnek, hogy cikkében megemlítsé –, de hát jól tudom, ez itt nem a reklám helye.

Egy dolgot azonban semmiképpen sem hagyhatok szó nélkül. A Kossuth Klub napjai – a dolgok jelenlegi állása szerint – meg vannak számlálva... A rendszerváltozás után ugyanis a Múzeum utcai épületet a kormány (hadd nevesítsem: Für Lajos akkori honvédelmi miniszter) egy 3000-es határozattal két paramilitáris szervezetnek adományozta... Jelenleg kimenetelükben kétséges perek s peren kívüli egyezkedési kísérletek zajlanak.

Ilyenformán könnyen előfordulhat, hogy a hazai demokratikus politikai szocializáció egyik legfontosabb színteréről szóló következő 168 Óra-beli írás címe – meglehet, nem is sokára – ez lesz: Volt egyszer egy Kossuth Klub...

Lugosi Győző
igazgató

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Nb. lapja folyó évi 3. számában Buják Attila tollából – vagy számítógépéből – Világi dolgok címmel megjelent „elemzés” egyetlen, bárki által könnyen ellenőrizhető tényállást tartalmaz, mely a leírtak szerint a valóságnak nem felel meg. Ezért bátorkodom idézni az „elemzés” készültkor hatályban volt alapszabály – ha tetszik, pártalkotmány – 13. szakasza ide vonatkozó részzeit:

„Az Országos Választmány hatásköre:

1. A párt... Alapszabályának... elfogadása és módosítása.
2. A párt Elnöksége... megválasztása.”

Bonyodalmas jogértelmezéssel lehetne ugyan a Kongresszus döntési kompetenciáját megállapítani – tekintettel az Alapszabály 11. szakasz 2. pontjában foglaltakra, mely szerint abban az évben, amikor Kongresszust kell összehívni, ez a szerv – ti. a Kongresszus – jár el az Országos Választmány hatáskörébe utalt valamennyi kérdés tekintetében, s ugyanezen szakasz 1. pontja szerint 3 évente kell Kongresszust összehívni, melynél fogva 1995 kongresszusi év – a szerző azonban a Kongresszus feltétel nélküli hatáskörét jelenti ki –, és az Országos Választmány hatásköre hiányát – ami a fentiek szerint téves.

Fogadja Főszerkesztő úr egyebekben nagyrabecsülésem kifejezését:

dr. Szilvássy László
6722 Szeged, Vitéz u. 23.

Tisztelt Mester Ákos Úr!

Tudom, hogy sem a 168 Óra, sem Láng Zsuzsa nem szorul védelemre. Azért szeretném mégis, ha közölné az ügy súlyához képest terjedelmesnek látszó levelemet, mert a magam tapasztalatából tudom, hogy az olvasó hajlamos elbizonytalanodni ítéletében, amikor egy-egy gyanúsán jól sikerült ironikus írásra reagálva a szíven találtak felháborodnak.

A Ricsajról van szó természetesen, illetve az egyik érintett válaszáról. Megálltam volna szó nélkül, hogy Szemenyei-Kiss újságíró úr alpárián élcelődik az általam nem ismert Láng Zsuzsa bábjának hamváról és – egy füst alatt – arról a korosztályról, amely hamvas bájnak ismeri el azokat. Ép olvasói ízléssel – pláne újságírói sorait olvasva – nehezen értelmezhető az újságíró úr találós kérdése arról, hogy Láng Zsuzsa, amint az a fényképéről is látszik, micsoda – de ettől sem kellene tollat ragadni, sőt. Érdektelen a közlés, hogy egyikük sem elmebeteg, ám erről azért annyit megjegyeznek, hogy

1. nem Láng Zsuzsa ép elméjét vonták kétségbe; és
2. hogy a Szemenyei-Kissét nem Láng Zsuzsa vont a kétségbe; a két elmét már csak ezért sincs joga az újságíró úrnak egy lapon említeni.

Na, de hogy Láng Zsuzsa „a pártállamban megszerzett humorát óhajtott csillogtatni”? Hát ugyan hol másutt szerezhetné volna meg? Ez már nem otrombaság, amelyen a pártállamban nyert neveltetésem átléphetne, mint ógróf a kutyapiszkon – ez ostobaság, ami nyomtatásban tűrhetetlen.

Temesvári László
1051 Budapest, Zrinyi u. 1.